

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem ve věci

žalobce: **L. D.**, narozený X
statní příslušník Albánské republiky
bytem X
zastoupený advokátem Mgr. Pavlem Čížinským
sídlem Varšavská 714/38, 120 00 Praha 2

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky**
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 7. 2025, č. j. OAM-525/ZA-ZA12-LE27-2025,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím ze dne 29. 7. 2025, které je předmětem soudního přezkumu v této věci, žalovaný rozhodl tak, že žalobcovu žádost o udělení mezinárodní ochrany podle § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „zákon o azylu“) zamítl jako zjevně nedůvodnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Žaloba

2. V žalobě žalobce namítl, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí jeho žádosti, neboť Albánii ve vztahu k němu nelze považovat za bezpečnou zemi původu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že žaloba postrádá žalobní body. Konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Albánské republiky. Albánie je v souladu s § 2 vyhlášky ministerstva vnitra č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon o dočasné ochraně cizinců, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „vyhláška č. 328/2015 Sb.“) považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu.
4. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70, žalovaný konstatoval, že žalobce neunesl důkazní břemeno, které ho podle § 16 odst. 2 zákona o azylu tížilo.
5. Žalovaný uzavřel, že trvá na zákonnosti napadeného rozhodnutí a odkazuje na jeho odůvodnění.

Doplnění žaloby

6. V doplnění žaloby ze dne 26. 8. 2025 žalobce namítl, že vůbec nebyly splněny předpoklady postupu podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neboť Albánie nesplňovala podmínky pro označení za bezpečnou zemi původu ve smyslu čl. 37 ve spojení s přílohou I směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU ze dne 26. června 2013 o společných řízeních pro přiznávání a odnímání statusu mezinárodní ochrany (dále jen „procedurální směrnice“). S odkazem na rozsudek velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 1. 8. 2025 (spojené věci C-758/24 a C-759/24, Alace a Canpelli), žalobce konstatoval, že není-li země bezpečná být jen pro určitou kategorii osob, nemůže být členským státem označená za bezpečnou zemi původu. Podle žalobce z napadeného rozhodnutí ani z jeho podkladů neplyne, že by Albánie byla bezpečná pro všechny kategorie osob bez výjimky.
7. S odkazem na internetový článek *Immigration blog: Albania: Is it really a 'safe country' for the purposes of certification?* Online. Garden Court Chambers. 17. 9. 2024. Dostupné z: <https://gardencourtchambers.co.uk/immigration-blog-albania-is-it-really-a-safe-country-for-the-purposes-of-certification/> (dále jen „internetový článek ze dne 17. 9. 2024“) žalobce uvedl, že Albánie není bezpečnou zemí původu zejména pro osoby ohrožené krevní mstou a obchodováním s lidmi. Prohlásil, že k těmto skupinám patří. Vysvětlil, že oběťmi obchodování s lidmi se mohou stát i muži, a že častým důvodem zobchodování bývá předluženost. S odkazem na internetový článek *Home Affairs Committee Report on Asylum & Migration: Albania – Response*, Online. Migrant & Refugee Children's Legal Unit. 12. 6. 2023. Dostupné z: <https://miclu.org/news/home-affairs-committee-report-on-asylum-and-migration-albania-response/> (dále jen „internetový článek ze dne 12. 6. 2023“) uvedl, že albánské orgány dostatečně nepotírají organizovaný zločin – což se jej přímo dotýká – a korupci, přičemž v Albánii mají problémy další specifické skupiny osob, konkrétně oběti obchodování s lidmi, krevní msty, korupce, násilí páchaného gangy, domácího a sexuálního násilí, dále pak příslušníci sexuálních a etnických menšin. S odkazem na internetový článek *Is Albania a safe country?* Online. Migrant & Refugee Children's Legal Unit. 3. 7. 2023. Dostupné z: <https://miclu.org/news/is-albania-a-safe-country/> (dále jen „internetový článek ze dne 3. 7. 2023“) dodal, že neudržitelnost pojetí Albánie jako bezpečné země původu

podtrhuje i skutečnost, že ve Spojeném království přesáhlo procento úspěšnosti albánských žadatelů o mezinárodní ochranu 50 %. Namítl, že tyto okolnosti, nasvědčující tomu, že Albánie není pro všechny kategorie osob bezpečná, nebyly v podkladech napadeného rozhodnutí nijak zhodnoceny. Upozornil, že se žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí nijak nevyjádřil ani k otázce, zda může být příčinou diskriminace v Albánii náboženské vyznání či zdravotní postižení. Dále namítl, že ve zprávě *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* ze dne 20. 6. 2025, kterou vzal žalovaný za podklad napadeného rozhodnutí, nebyla zhodnocena funkčnost albánských orgánů. Pouhý výčet těchto orgánů považoval za nevypovídající.

8. Žalobce konstatoval, že na straně 6 napadeného rozhodnutí žalovaný jeho obavy bagatelizoval a zpochybnil jeho věrohodnost. Zdůraznil, že mu hrozí vážná újma podle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. V reakci na tvrzení žalovaného, že žalobce s drogovou mafii v minulosti problémy neměl, uvedl, že je ani mít nemohl, neboť od svého propuštění z výkonu trestu odnětí svobody doposud Albánii nenavštívil. Uzavřel, že jím označené důkazy potvrzují, že hrozba násilí ze strany organizovaného zločinu je v Albánii reálná.

Vyjádření žalovaného k doplnění žaloby

9. Žalovaný ve svém vyjádření konstatoval, že žalobce je státním příslušníkem Albánské republiky, která je považována za bezpečnou zemi původu ve smyslu § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu. Zopakoval, že v souladu s § 16 odst. 2 zákona o azylu tížilo důkazní břemeno žalobce.
10. Žalovaný konstatoval, že žalobce při poskytnutí údajů jako důvod své žádosti o mezinárodní ochranu uvedl skutečnost, že v zemi původu má problém s rodinou ženy, kterou dříve opustil. Žalobce podle žalovaného sám připustil, že se v domovském státě s žádostí o pomoc na nikoho nikdy neobrátil a ani tam neměl žádné problémy se státními orgány. Žalovaný uvedl, že žalobci nic nebrání, aby vyhledal vnitrostátní prostředky ochrany. Podle žalovaného by za azylově relevantní bylo možné považovat jen takovou situaci, kdy by albánské orgány nebyly schopné či ochotné žalobci poskytnout adekvátní pomoc. V této souvislosti citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2004, č. j. 4 Azs 185/2004-45. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2020, č. j. 9 Azs 193/2020-42, žalovaný konstatoval, že pouhá nedůvěra ve státní instituce v zemi původu důvod pro udělení mezinárodní ochrany nezakládá.
11. Podle žalovaného je hlavním motivem žalobce snaha o legalizaci jeho pobytu v České republice, kde má rodinné vazby. To však, v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004-94, není azylově relevantní důvod. Žalobce dodal, že žalobce vědomě porušoval právní předpisy České republiky, jelikož na jejím území pobýval bez platného cestovního dokladu. Podotkl, že ačkoli žalobce na území České republiky vstoupil již v roce 2023, o mezinárodní ochranu požádal až 7. 5. 2025.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť bylo možné rozhodnout jen na základě listinných důkazů, ke kterým měli účastníci možnost se vyjádřit. Žalovaný s rozhodnutím věci bez jednání na základě listinných důkazů výslovně souhlasil. Žalobce se k výzvě nikterak nevyjádřil, ačkoli byl poučen, že nevyjádření se ve stanovené lhůtě soud považuje za souhlas. V souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek ze

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

dne 10. 8. 2016, č. j. 5 Azs 160/2016-26) nebyl pořizován překlad cizojazyčných listinných důkazů, neboť nevystaly pochybnosti o tom, že účastníci řízení jejich obsahu rozumí.

13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věť druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věť první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává – s výjimkou vyplývající z § 32 odst. 9 zákona o azylu a čl. 46 odst. 1 a 3 procedurální směrnice – zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci zjištěny nebyly.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu projednávaného případu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Ze správního spisu soud zjistil, že žalobce podal dne 7. 5. 2025 žádost o udělení mezinárodní ochrany. Dne 9. 5. 2025 svým podpisem stvrdil převzetí poučení, které mimo jiné konstatovalo, že Albánie je Českou republikou považována za bezpečnou zemi původu, a žádost o mezinárodní ochranu proto bude zamítnuta jako zjevně nedůvodná, pokud žalobce neprokáže, že v jeho individuálním případě Albánie bezpečná není.
16. Při pohovoru dne 13. 5. 2025 žalobce žalovanému sdělil důvody své žádosti o mezinárodní ochranu. Na prvním místě zmínil, že v České republice má rodinu. Nadto uvedl, že ve vlasti má problém s rodinou ženy, kterou opustil. Vylíčil, že má obavy o život, neboť v minulosti v Německu vypovídal v souvislosti s drogovou trestnou činností proti svým spolupachatelům. Ti byli v důsledku toho odsouzeni, avšak nyní již pobývají na svobodě v Albánii. Vysvětlil, že v roce 2016 mu skupina Albánců svěřila pervitin v hodnotě 4 000 000 Kč, který měl odvézt do Německa, cestou byl nicméně zatčen a pervitin propadl státu. Nyní se proto obává, že po něm budou zmínění Albánci požadovat částku 4 000 000 Kč. Dále popsal, že v roce 1997 odcestoval z Albánie a zanechal tam svou manželku, což je v Albánii společensky nepřijatelné. Vylíčil, že mu její bratři naposledy před deseti nebo dvanácti lety telefonovali a vyhrožovali, že pokud se ke své manželce nevrátí, zabijí ho. Popsal, že její rodina bydlí deset kilometrů od jeho města Fushe Kruje. Uvedl, že obracet se na albánskou policii, která je podle něj propojená s mafií, by bylo zbytečné.
17. Žalovaný vzal za podklad svého rozhodnutí zprávu *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* ze dne 20. 6. 2025. Žalobce v průběhu azylového řízení žádné důkazy, které by se týkaly možného nebezpečí vážné újmy v Albánii, nepředložil. K seznámení se s podklady rozhodnutí se právní zástupce žalobce nedostavil, ačkoli byl o této možnosti vyrozuměn.
18. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu ministerstvo vnitra zamítne žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou v případě, že „žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu, který Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze“.
19. Podle § 16 odst. 4 zákona o azylu platí, že „jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li důvody pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné podle odstavce 2, rovněž se neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a“.

20. Seznam bezpečných zemí původu podle § 86 odst. 4 zákona o azylu stanoví a nejméně jednou v kalendářním roce přezkoumá ministerstvo vnitra. Podle § 2 bodu 1 vyhlášky č. 328/2015 Sb. považuje Česká republika za jednu z 25 bezpečných zemí původu také Albánii.
21. Koncept bezpečné země původu má původ v unijním právu. Jak vyslovil Nejvyšší správní soud v bodu 11 rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56, „vymezení bezpečných zemí původu je na členských státech, ovšem za dodržení požadavků plynoucích z procedurální směrnice. Zákon o azylu sice obsahuje definici bezpečné země původu v § 2 odst. 1 písm. k), ta ale kritéria pro označení bezpečné země původu provádí nepřesně a neúplně – např. se nezmiňuje o tom, že pro vymezení bezpečné země původu je důležité i skutečné uplatňování právních předpisů. O tom, z jakých zdrojů má ministerstvo vycházet, zákon nic neříká. Tyto nedostatky implementace práva Evropské unie tak vedou k potřebě přímo použít směrnici“.
22. Podle čl. 37 odst. 1 procedurální směrnice mohou členské státy vymežit země jako bezpečné jen při splnění následujících kritérií uvedených v příloze I směrnice: „Země se považuje za bezpečnou zemi původu, pokud lze na základě tamější právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v ní obecně a soustavně nedochází k pronásledování podle článku 9 směrnice 2011/95/EU, k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení či trestům a k hrozbě z důvodu svévolného násilí v případě mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu. Při tomto hodnocení se vezme v úvahu mimo jiné rozsah, v jakém je poskytována ochrana proti pronásledování nebo špatnému zacházení prostřednictvím: a) příslušných právních předpisů země a způsobu, jakým se uplatňují; b) dodržování práv a svobod stanovených v Evropské úmluvě o ochraně lidských práv a základních svobod nebo Mezinárodním paktu o občanských a politických právech nebo Úmluvě OSN proti mučení, a to zejména práv, od nichž se podle čl. 15 odst. 2 uvedené evropské úmluvy nelze odchýlit; c) dodržování zásady nenavrácení podle Ženevské úmluvy; d) systému účinných opravných prostředků proti porušování těchto práv a svobod“.
23. Podle čl. 37 odst. 3 procedurální směrnice se vymezení země jako bezpečné musí „zakládat na řadě zdrojů informací, zejména informací z jiných členských států, od Evropského podpůrného úřadu pro otázky azylu, Úřadu vysokého komisaře OSN pro uprchlíky, Rady Evropy a jiných významných mezinárodních organizací“.
24. Podle čl. 37 odst. 2 procedurální směrnice „členské státy zajistí pravidelný přezkum situace ve třetích zemích označených jako bezpečné podle tohoto článku“. Podle § 86 odst. 4 zákona o azylu „ministerstvo vyhláškou stanoví seznam bezpečných zemí původu [...]. Seznamy zemí stanovené vyhláškou ministerstvo přezkoumá nejméně jedenkrát v kalendářním roce“.
25. Řízení o udělení mezinárodní ochrany se v případě žadatelů z bezpečných zemí původu odlišuje od standardních řízení. Zařazení země na seznam v § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb. zakládá vyvratitelnou domněnku, že tato země splňuje podmínky uvedené v § 2 odst. 1 písm. k) zákona o azylu a v příloze I procedurální směrnice (jak k tomu dodává bod 42 preambule procedurální směrnice, tato domněnka je vyvratitelná právě proto, že zařazení mezi bezpečné země nemůže být absolutní zárukou bezpečnosti státních příslušníků dané země).

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

Žadatel musí prokázat, že mu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení. Označení určité země za bezpečnou tedy v podstatě klade důkazní břemeno na žadatele o mezinárodní ochranu (srov. bod 14 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56).

26. Důsledky toho, že žadatel toto důkazní břemeno neunes, přitom nejsou banální: Správní orgán podle § 16 odst. 3 zákona o azylu dále nezkoumá naplnění důvodů pro udělení azylu podle § 12, § 13, § 14 ani doplňkové ochrany podle § 14a či § 14b zákona o azylu. Přístup k plnému meritornímu přezkumu je tedy u žadatelů z bezpečných zemí omezen (srov. bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 4. 2020, čj. 1 Azs 43/2020-24, č. 4042/2020 Sb. NSS).
27. Soud konstatuje, že žalobce teprve v řízení před soudem označil tři internetové články, které měly prokazovat, že Albánie není bezpečnou zemí původu. Soud se proto nejprve zabýval otázkou, zda v řešené věci existují předpoklady pro prolomení obecného pravidla stanoveného § 75 odst. 1 s. ř. s., podle něhož platí, že „*při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu*“. Z tohoto pravidla totiž existují výjimky vyžadované ústavním pořádkem, mezinárodním právem či právem Evropské unie.
28. K prolomení § 75 odst. 1 s. ř. s. dochází zejména v případě přímé aplikace čl. 46 odst. 3 procedurální směrnice, podle něhož musí členské státy zajistit, aby účinný opravný prostředek ve věcech mezinárodní ochrany obsahoval úplné a *ex nunc* posouzení jak skutkové, tak právní stránky, a to alespoň v řízeních o opravném prostředku u soudu prvního stupně. Tento požadavek je přímo použitelný v řízeních před krajskými soudy, které ve věcech mezinárodní ochrany rozhodují jako soudy v prvním stupni. Jak ovšem plyne z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, krajský soud je povinen zohledňovat jen ty nové skutečnosti, které žadatel o mezinárodní ochranu nemohl bez vlastního zavinění (či bez ospravedlnitelného důvodu) uvést již ve správním řízení (srov. např. bod 11 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2025, č. j. 6 Azs 86/2025-40, bod 14 až 17 usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2024, č. j. 8 Azs 190/2024-23, bod 25 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 1. 2024, č. j. 5 Azs 11/2023-39, či nálezy Ústavního soudu ze dne 12. 4. 2016, sp. zn. I. ÚS 425/16). Soud konstatuje, že žalobce v řízení před soudem netvrdil, že označené internetové články bez vlastního zavinění či ospravedlnitelného důvodu nemohl uvést již ve správním řízení, přičemž nic takového neplyne ani ze správního spisu. Zatímco žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu dne 7. 5. 2025, jím označené články jsou datovány ke dnům 12. 6. 2023, 3. 7. 2023 a 17. 9. 2024.
29. Jak nicméně vyslovil Nejvyšší správní soud v bodu 16 rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56, „*v případě žadatelů o mezinárodní ochranu [...] nepodléhá soudnímu přezkumu jen otázka, zda žadatel prokázal, že určitou zemi nelze v jeho případě považovat za bezpečnou. Správní soudy musí mít též možnost zkoumat samotné předpoklady vymezení určité země jako bezpečné (a žadatelé pochopitelně musí mít možnost zpochybnit před soudem i toto vymezení, což nyní stěžovatel činí)*“.
30. Podle čl. 95 odst. 1 Ústavy platí, že soudce je při rozhodování oprávněn posoudit soulad jiného právního předpisu se zákonem nebo s mezinárodní smlouvou (a jistě též s unijním právem, srov. čl. 10a Ústavy). Takovým jiným právním předpisem je též vyhláška č. 328/2015 Sb. V případě, že vyhláška označuje za bezpečnou zemi původu stát, který pro

to nesplňuje podmínky, pak může soud vyhlášku v individuálním případě nepoužít (srov. bod 17 rozsudku ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56).

31. Jelikož správní orgán není – na rozdíl od soudu – oprávněn posoudit soulad vyhlášky se zákonem, nelze klást žalobci k tíži, že proti vymezení Albánie coby bezpečné země nebrojil již v průběhu správního řízení. Soud proto musel k jeho námitce zkoumat zákonnost § 2 bodu 1 vyhlášky č. 328/2015 Sb., který je předpokladem pro aplikaci § 16 odst. 2 zákona o azylu. Tento postup ostatně předpokládá též judikatura Nejvyššího správního soudu, podle níž musí mít soud možnost „zhodnotit např. kvalitu zprávy o bezpečnosti té či oné země, která prakticky nabrazuje povinnost ministerstva shromáždit ke každé žádosti aktuální informace o zemi původu, které mají relevanci s ohledem na azylový příběh konkrétního žadatele. Opačný přístup by vyloučil efektivní kontrolu zařazování na seznam bezpečných zemí původu“ (srov. bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2022, č. j. 10 Azs 161/2022-56).
32. Pro úplnost soud dodává, že shodně v bodech 66 až 67 rozsudku ze dne 1. 8. 2025 (spojené věci C-758/24 a C-759/24, Alace a Canpelli) velký senát Soudního dvora Evropské unie vyslovil, že „je-li k vnitrostátnímu soudu podán opravný prostředek proti rozhodnutí o žádosti o udělení mezinárodní ochrany, která byla posouzena ve zvláštním režimu použitelném na žádosti podané žadateli pocházejícími z třetích zemí, které jsou v souladu s článkem 37 této směrnice označeny za bezpečné země původu, musí uvedený soud v rámci úplného a ex nunc posouzení, které vyžaduje tento čl. 46 odst. 3, přihlédnout na základě skutečností obsažených ve spise a těch, se kterými byl seznámen v průběhu řízení, k tomu, že došlo k porušení hmotněprávních požadavků takového označení uvedených v příloze I uvedené směrnice“. Podle právního názoru velkého senátu tak ani okolnost, „že se členský stát rozhodl označit bezpečné země původu prostřednictvím legislativního aktu, nemůže bránit vnitrostátnímu soudu, jemuž byla věc předložena za podmínek uvedených v předchozím bodě tohoto rozsudku, aby přezkoumal, byť incidenčně, zda označení dotčené třetí země za bezpečnou zemi původu splňuje hmotněprávní podmínky takového označení uvedené v příloze I směrnice 2013/32“. V citovaném rozsudku velký senát dále dospěl k závěru, že článek 37 procedurální směrnice musí být vykládán v tom smyslu, že členský stát nemůže označit za bezpečnou zemi původu takový stát, který, byť jen pro určité kategorie osob, nesplňuje hmotněprávní podmínky takového označení uvedené v příloze I této směrnice.
33. Velký senát Soudního dvora Evropské unie nastínil i možný postup soudu při přezkoumávání označení země jako bezpečné země původu, když vyslovil, že „účinnost soudního přezkumu splnění hmotněprávních podmínek uvedených v příloze I směrnice 2013/32 přitom vyžaduje, aby soud, jemuž byla věc předložena, měl přístup ke zdrojům informací, na jejichž základě příslušný vnitrostátní orgán označil dotčenou třetí zemi za bezpečnou zemi původu. Tento požadavek účinnosti rovněž znamená, že tento soud může ověřit, zda toto označení splňuje hmotněprávní podmínky uvedené v příloze I této směrnice, s přihlédnutím k dalším informacím, které případně sám získal, ať již pocházejí z veřejných zdrojů nebo ze zdrojů, o jejichž předložení požádal některou ze stran před ním probíhajícího sporu, za předpokladu, že se ujistí o důvěryhodnosti těchto informací a že v souladu se zásadou kontradiktornosti mají tyto strany příležitost se k těmto informacím vyjádřit“ [bod 86 rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 1. 8. 2025 (spojené věci C-758/24 a C-759/24, Alace a Canpelli), důraz doplněn].

34. V doplnění žaloby ze dne 26. 8. 2025 označil žalobce na podporu svých tvrzení, že Albánie není pro všechny kategorie osob ani pro něj osobně bezpečnou zemí, tři důkazy, a sice internetové články ze dne 12. 6. 2023, 3. 7. 2023 a 17. 9. 2024.
35. Soud se předně zabýval vypovídající potencí žalobcových důkazních návrhů. Internetový článek ze dne 12. 6. 2023 referuje o zprávě Výboru pro vnitřní záležitosti Dolní sněmovny Spojeného království o migraci a azylu ve vztahu k Albánii. Ačkoli článek zjevně polemizuje, zda lze Albánii považovat za bezpečnou zemi, neobsahuje jednoznačné a konkrétní poznatky, které by takový závěr dokládaly. I když článek zmiňuje konkrétní nebezpečí či zranitelné skupiny, neuvádí přesné citace. Na straně 3 uvádí, že informace o zemi původu naznačují („*indicates*“), že tato země má závažné a dlouhodobé problémy týkající se korupce, obchodování s lidmi, krevní msty, diskriminace a násilí vůči komunitě LGBTQI, stigmatizace a diskriminace etnických komunit Romů a Egypťanů, násilí gangů i sexuálního a domácího násilí, přičemž albánská vláda se jeví („*appears*“) neschopná a neochotná tyto problémy řešit. Článek nicméně nijak nespecifikuje, z jakých konkrétních zpráv o zemi tyto poznatky pocházejí. Nadto z dikce článku plyne, že i tyto – nijak nespecifikované – zprávy existenci vypočtených problémů toliko naznačují. Obdobně na straně 2 autoři článku tvrdí, že bylo předloženo mnoho důkazů („*much evidence*“) o tom, že ženy jsou ohroženy obchodováním s lidmi, a že věří („*believe*“) že v ohrožení jsou také chlapci a mladí muži. Autoři nicméně nijak nekonkretizovali, o jaké důkazy se jedná. Nelze přehlédnout ani skutečnost, že se článek při specifikaci nebezpečí v Albánii vyznačuje „měkkými“ slovními obraty uvozenými slovy „*indicates*“, „*appears*“, „*believe*“, přičemž existenci nebezpečí ani neschopnost či neochotu albánských orgánů poskytovat ochranu neopírá o přesné citace důvěryhodných zdrojů ani ji neilustruje na skutečných případech, k nimž v Albánii došlo, naopak o situaci v Albánii referuje velmi obecně a nekonkrétně.
36. Obdobně soud posoudil též internetový článek ze dne 3. 7. 2023, který nebezpečnost Albánie dovodil ze skutečnosti, že nadpoloviční většina albánských žadatelů o azyl byla ve Spojeném království mezi lety 2021 až 2022 se svými žádostmi úspěšná. Tato okolnost však nemá podle názoru soudu pro hodnocení Albánie jako bezpečné země vypovídající hodnotu. Článek dále na straně 6 konstatuje, že informace o zemi původu naznačují, že velká část žádostí o azyl z Albánie je podávána z toho důvodu, že žadatel je obětí obchodování s lidmi, krevní msty či domácího násilí, nebo je pronásledován z důvodu sexuální orientace, přičemž vyjadřuje pochyby, do jaké míry se osoby hledající ochranu mohou spolehnout na pomoc albánského státu. Z těchto tvrzení však plyne jen tolik, že zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království o Albánii naznačují („*indicate*“), že velká část žádostí o azyl byla podána z vypočtených důvodů.
37. Soud shrnuje, že ačkoli oba články polemizují s pojetím Albánie coby bezpečné země, ani jeden z nich neobsahuje dostatečně konkrétní indicie na podporu tvrzení, že Albánii za bezpečnou zemi považovat nelze, resp. že albánské orgány nejsou ochotné poskytovat ochranu před pronásledováním či vážnou újmu. Nelze pominout ani skutečnost, že oba články jsou oproti napadenému rozhodnutí (i podkladové zprávě *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* ze dne 20. 6. 2025) dva roky staré. Správní orgán byl měl přitom při hodnocení země jako bezpečné vycházet z objektivních a aktuálních podkladů (srov. čl. 37 odst. 2, odst. 3 procedurální směrnice), obdobné požadavky je podle soudu třeba klást v azylovém řízení také na podklady zpochybňující zařazení konkrétního státu mezi bezpečné země původu. Veden těmito úvahami dospěl soud k závěru, že tyto žalobcem označené důkazy (internetové články ze dne 12. 6. 2023 a ze dne 3. 7. 2023) nebyly – s ohledem na

absenci dostatečně konkrétních poznatků plynoucích z důvěryhodných zdrojů – způsobilé zpochybnit závěry zprávy *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* ze dne 20. 6. 2025, kterou vzal za podklad žalovaný.

38. Soud posoudil též obsah internetového článku ze dne 17. 9. 2024, který žalobce označil na podporu tvrzení, že Albánie není bezpečnou zemí ve vztahu k osobám ohroženým obchodováním s lidmi a krevní mstou. Článek se odvolává na konkrétní zprávy a závazné metodické pokyny zpracované orgány Spojeného království k aktuální situaci v Albánii. Na jejich základě konstatuje, že moderní otroctví může v Albánii ohrožovat také muže (konkrétně muže – dlužníky), a že na severu Albánie přežívá krevní msta. Ze zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království *Country Policy and Information Note Albania: Actors of Protection* pak parafrázuje následující poznatky: Organizovaný zločin (včetně obchodování s drogami, lidmi, prostituce, vydírání, úplatkářství a praní špinavých peněz) zůstává v Albánii vážným problémem. Vysoká úroveň zkorumpovanosti tamních bezpečnostních orgánů oslabuje důvěru veřejnosti, že se u nich lze domoci ochrany. Albánské soudnictví je ovlivněno korupcí, politickými tlaky a není plně nezávislé. Ani albánská policie nevynucuje zákon vždy nestranně a důsledně, neboť mnohé závisí na politických či kriminálních vazbách a postavení jednotlivce.
39. Soud konstatuje, že se tyto poznatky vyjadřují k otázce, zda je Albánie schopna a ochotna poskytovat ochranu, tedy k samotnému hmotněprávnímu předpokladu pro označení Albánie za bezpečnou zemi podle čl. 37 odst. 1 procedurální směrnice. Nadto jsou podpořeny konkrétními citacemi důvěryhodného zdroje (zpráva Ministerstva vnitra Spojeného království *Country Policy and Information Note Albania: Actors of Protection* z prosince 2022). Soud si proto v intencích bodu 86 rozsudku velkého senátu Soudního dvora Evropské unie ze dne 1. 8. 2025 (spojené věci C-758/24 a C-759/24, Alace a Canpelli) opatřil aktuální verzi této zprávy z února 2025, dále pak aktuální verzi zprávy *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* ze dne 30. 9. 2025.
40. Z jejího obsahu soud zjistil, že se zabývá nejen úrovní albánského právního řádu, institucionálním rámcem albánské policie a justice, ale též reálným vymáháním práva státními orgány a jeho efektivitou. Zmiňuje zejména zřízení specializovaného vyšetřovacího orgánu SPAK, který dosahuje při potírání korupce a organizovaného zločinu znatelných výsledků podrobně rozepsaných na straně 9 a dále na stranách 26 až 28. Cituje rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 7. 5. 2024 (A. D. a ostatní proti Švédsku), v němž Evropský soud pro lidská práva vyslovil, že má za to, že schopnost albánských orgánů chránit své obyvatelstvo nelze považovat za nedostatečnou, a to nejen obecně, ale též ve vztahu k osobám, které jsou pronásledovány zločineckými organizacemi. Na stranách 6 až 7 zpráva odkazuje na konkrétní rozsudky, v nichž soudy Spojeného království dospěly k závěru, že albánské orgány jsou ochotné ochranu poskytovat nejen obecně, ale též specifickým skupinám obyvatel, konkrétně obětím domácího násilí, obchodování s lidmi a vydírání, jakož i příslušníkům sexuálních menšin. Na straně 7 zpráva konstatuje, že závěr o obecné dostupnosti ochrany lze aplikovat též ve vztahu k lidem ohroženým krevní mstou.
41. Zpráva dále vyjmenovává konkrétní mechanismy bránící prorůstání zločineckých struktur do albánské policie (strana 29 až 31). Na stejném místě uvádí nárůst případů, kdy jsou v Albánii trestně stíháni zkorumpovaní policisté. Na stranách 28 až 29 popisuje reformu albánské justice, která mezi lety 2018 až 2023 vedla ke zbavení funkce u 245 soudců a státních zástupců majících vazby na organizovaný zločin nebo neschopných vysvětlit původ svého majetku. S odkazem na report Evropské komise o Albánii ze dne 30. 10. 2024 zpráva zmiňuje

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

pozitivní výsledky této justiční reformy. Z téhož reportu na straně 8 cituje, že Albánie již v oblasti soudnictví a ochrany základních práv dosáhla střední míry připravenosti na členství v Evropské unii. Na stranách 24 až 26 pak konstatuje zvýšení dostupnosti právní pomoci a dodává, že Albánie dosáhla pokroku také na poli ochrany svědků a obětí trestných činů.

42. S ohledem na výše uvedené soudu nezbyvá než uzavřít, že ačkoli žalobcem označený internetový článek ze dne 3. 7. 2023 dovozoval ze zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království *Country Policy and Information Note Albania: Actors of Protection* z prosince 2022 neschopnost a neochotu albánských orgánů poskytovat určitým skupinám ochranu před pronásledováním nebo vážnou újmu ze strany nestátních subjektů, z obsahu aktuální verze z února 2025, kterou vzal soud za podklad svého rozhodnutí, takový závěr vyvodit nelze. Jak již soud konstatoval výše, podle čl. 37 procedurální směrnice je třeba vycházet z aktuálních podkladů. Zprávu z prosince 2022 však za aktuální podklad nepochybně považovat nelze.
43. Soud nijak nepochybnuje, že se albánská společnost potýká s organizovaným zločinem a v regionech na severu země též s přetrvávajícím fenoménem krevní msty, za podstatné však považuje, že pronásledování ze strany soukromých osob dosahuje azylové relevance jen tehdy, není-li stát schopen nebo ochoten zajistit odpovídající ochranu; pouhá nedůvěra k vnitrostátním orgánům nestačí (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 7. 2013, č. j. 5 Azs 11/2012-23). V této souvislosti lze odkázat též na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 Azs 151/2015-36, podle něhož u soukromých osob jako původců pronásledování musí přistoupit k samotnému pronásledování také záměrná nečinnost státních orgánů či jejich neschopnost poskytovat ochranu před původci pronásledování. Podle názoru Nejvyššího správního soudu vysloveného v rozsudku ze dne 1. 11. 2007, č. j. 7 Azs 65/2007-47, „*tvrze obavy z vyhrůžování ze strany soukromých osob, třeba i odůvodněné, by se mohly stát důvodem pro udělení azylu pouze tehdy, pokud by státní orgány země původu takové ohrožení podporovaly, organizovaly, záměrně trpěly, apod. Případná nižší efektivita takové ochrany v konkrétních podmínkách v dané zemi však ještě nečiní z takového ohrožení pronásledování, a tedy ani azylový důvod*“ (důraz doplněn). Ze zprávy Ministerstva vnitra Spojeného království *Country Policy and Information Note Albania: Actors of Protection* z února 2025 přitom neplyne, že by ochrana ze strany albánských orgánů byla neúčinná či nedostupná, a to ani selektivně ve vztahu k určité skupině osob. Pokud zpráva *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* ze dne 30. 9. 2025 na straně 3 vylučuje, že by v Albánii docházelo k systematické diskriminaci specifických skupin osob, zároveň tím vylučuje, že by albánské orgány podporovaly, organizovaly či záměrně trpěly pronásledování specifických skupin osob.
44. Soud se ztotožnil se závěry žalovaného, který na stranách 6 až 7 napadeného rozhodnutí podrobně odůvodnil, proč žalobci v Albánii nehrozí pronásledování ani vážná újma, proti níž by albánské orgány nebyly schopny či ochotny poskytnout ochranu ve smyslu § 2 odst. 5 zákona o azylu. Žalovaný se otázkou, zda albánské orgány činí přiměřené kroky směřující k zabránění pronásledování nebo způsobení vážné újmy (zejména zavedením účinného právního systému pro odhalování, stíhání a trestání jednání představujících pronásledování nebo vážnou újmu) a zda je tato ochrana účinná a dostupná, podrobně zabýval na straně 5 až 6 napadeného rozhodnutí. Vycházel přitom z poznatků zprávy *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* ze dne 20. 6. 2025, která Albánii popisuje jako demokratický právní stát respektující Evropskou úmluvu o ochraně lidských práv a základních svobod, jehož legislativa – i přes dílčí obtíže – postupně implementuje *acquis* Evropské unie. Jak již soud

uvedl výše, za účelem zajištění úplného a *ex nunc* přezkumu si soud opatřil aktuální verzi zprávy *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* datovanou ke dni 30. 9. 2025. Z jejího obsahu neplyne, že by se situace v Albánii v mezích od 20. 6. 2025 jakkoli zhoršila.

45. Veden těmito úvahami soud dospěl k závěru, že § 2 bod 1 vyhlášky č. 328/2015 Sb. je souladný se zákonem, neboť lze na základě právní situace, uplatňování práva v rámci demokratického systému a obecné politické situace prokázat, že v Albánii obecně a soustavně nedochází k mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení, a že je v Albánii dostupná účinná pomoc před pronásledováním či vážnou újmu hrozící ze strany nestátních aktérů.
46. Soud se dále zabýval námitkou, že nebyly splněny podmínky pro zamítnutí žalobcovy žádosti, neboť Albánii ve vztahu k žalobci nelze považovat za bezpečnou zemi původu. V usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, Nejvyšší správní soud vyslovil, že „*pochází-li žadatel z bezpečné země původu, u níž není důvod se domnívat, že porušuje práva vlastních občanů nebo mezinárodní závazky, je to žadatel, kdo musí prokázat opak*“. V usnesení ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020-32, Nejvyšší správní soud shrnul, že „*pokud se udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu*.“ Na tomto místě soud konstatuje, že jádro žalobcem vyličeného azylového příběhu spočívá především v obavách před protiprávním jednáním ze strany soukromých osob. Žalobce však ve správním řízení žádné skutečnosti, které by nasvědčovaly tomu, že Albánie podporuje, organizuje nebo záměrně trpí pronásledování některých svých občanů či působení vážné újmy některým svým občanům neprokázal. Tím spíše neprokázal, že jedním z takto ohrožených občanů je on sám. Ve správním řízení předkládal jen listinné důkazy týkající se jeho soukromého a rodinného života. Žalobce tedy břemeno, které ho tížilo podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, neunesl. Žalovaný proto postupoval v souladu s § 16 odst. 2, pokud vyhodnotil žalobcovu žádost jako zjevně nedůvodnou. Dále již v souladu s § 16 odst. 4 zákona o azylu nemusel posuzovat, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.
47. Za nerozhodné soud považuje tvrzení žalobce, že se zpráva *Hodnocení Albánie jako bezpečné země původu* ze dne 20. 6. 2025 výslovně nevyjadřuje k otázce, zda v Albánii nedochází k diskriminaci z důvodu náboženství a zdravotního postižení. Soud připouští, že pokud by albánské orgány příslušníky zmíněných skupin nedostatečně chránily před případnou diskriminací, mohla by taková skutečnost zpochybnit důvodnost zařazení Albánie mezi bezpečné země původu, nic takového ovšem z listinných důkazů nevyplynulo.
48. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
49. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, a proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu,

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.

sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 20. dubna 2026

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Shodu s prvopisem potvrzuje: I. T.